ANUNȚURI

• Săptămâna trecută a adormit **Ovidiu**, fratele geamăn al lui Adrian Berheci. Prezență discretă, dar constantă la toate slujbele, fratele Ovidiu și-a dus cu demnitate și împăcare boala, dar și cu dorul de a ajunge lângă Hristos. Dumnezeu să-l așeze cu drepții!

• **Prima conferință cu prezență fizică** după mai bine de 2 ani de restricții ne-a oferit ocazia revederii părintelui Nicolae Tănase de la Valea Plopului. Cu un mesaj profund și ancorat în realitatea de zi cu zi, cuvântul părintelui a făcut să se umple sala mare a Teatrului din Arad, ca în vremurile dinainte de pandemie și război. Mulțumim fraților de la Asociația Sf. Iosif cel Milostiv, gazdele acestui eveniment și le dorim să ne mai ofere astfel de prilejuri în viitor!

ȘTIRI

• **În data de 14 mai îi cinstim în chip deosebit pe toți martirii din temnițele comuniste**. În apropierea închisorii-spital de la Tg. Ocna, unde a fost închis, printre alții, Valeriu Gafencu, a fost ridicată o biserică de lemn, închinată martirilor din veacul XX. Ea a fost sfințită tocmai în ziua de 14 mai, iar din soborul de ierarhi a făcut parte și PS Emilian Crișanul. (*sursa: basilica.ro*)

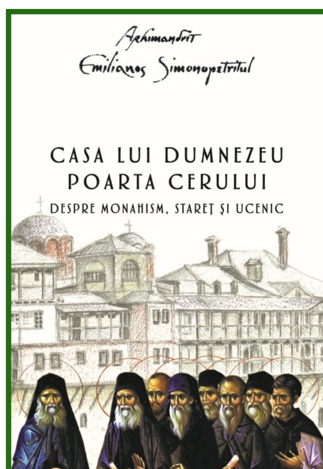
• Săptămâna trecută, la Mănăstirea Pantocrator din Teleorman, a fost adusă pentru câteva zile, cu ocazia hramului, **cea mai veche icoană cu chipul Maicii Domnului** atribuită Sfântului Apostol și Evanghelist Luca și un fragment din moaștele Sfântului Ierarh Luca al Crimeei. (*sursa: basilica.ro*)

• Pe o colină de la marginea Devei se construiește unul dintre proiectele de suflet ale vrednicului de pomenire Episcop Gurie Georgiu: **Așezământul „Părintele Arsenie Boca"**, format din mănăstire, școală, azil pentru vârstnici și spital de îngrijiri paliative. Lucrările au început din centrul ariei de 11 hectare, pe cel mai înalt loc, cu ceea ce se dorește a fi prima mănăstire ortodoxă din municipiul Deva, închinată Sfinților Apostoli Petru și Pavel. În jurul ei vor gravita celelalte edificii. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Arhim. Emilianos Simonopetritul -

CASA LUI DUMNEZEU. POARTA CERULUI

În volumul de față sunt cuprinse cateheze și cuvântări ale Părintelui Emilianos, rostite la Mănăstirile Simonos Petras și Ormylia între anii 1978 și 1982. Ele reprezintă esențializarea matură și plină de savoare a meditării profunde și trezvitoare de către Gheronda Emilianos a învățăturilor patristice despre monahism, stareț, ascultare, ucenicie, primirea în mănăstire, legăturile dintre monahi și legătura lor cu starețul. Scrieri patristice vechi sau mai recente, filtrate prin experiența personală a Starețului Emilianos care i s-a născut în inimă și prin cea dobândită prin povățuirea obștii, grăiesc astăzi cititorului și îi deschid zările luminoase ale viețuirii monahale.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

> ***„Când e vorba de septicemie, nu mai e scăpare, pentru că antibioticul nu mai face față infecției generalizate. Din păcate așa suntem noi acum!***
>
> ***Pr. Nicolae Tănase***

S. O. S.

Poporul român!

Săptămâna trecută am avut bucuria să-l ascultăm pe părintele Nicolae Tănase de la Valea Plopului. Însă și durerea când a pus degetul pe una din cele mai mari răni ale noastre, ca neam: însăși existența lui. Redăm aici câteva idei din cuvântul părintelui Nicolae despre poporul român.

„Problema noastră acum, ca națiune, este că **nu vom mai exista ca popor** până în anul 2056. Așa spun sociologii. Rata nașterii a scăzut la noi de la 2,8 la 1,3! Iar rata necesară menținerii unui popor ca popor ar trebui să fie 2,1. Aceasta înseamnă că vom fi nu popor, nici populație, ci un trib! O să zicem: dar totuși!!! NU e niciun totuși! Cine a văzut filmul „Titanic", își amintește cum se înclina încet-încet vaporul înainte de scufundare. Așa va fi și cu neamul nostru: **vom cădea încet, la început poate insesizabil, dar vom cădea.**

Poate cineva spune că nu se simte dezastrul așa cum l-am prezentat. De ce? E de-ajuns să mergem la aeroport, când aterizează un avion și să stăm acolo vreo 2 ore. Elicele acelui avion se vor învârti chiar și după 2 ore, deși motoarele sunt oprite de mult. De ce? În virtutea inerției! **Așa ne manifestăm și noi acum, ca popor: datorită inerției**.

Românii nu vor mai forma un popor. Nu înseamnă că dispar, ci că nu vor mai fi un popor. Popor înseamnă teritoriu, credință, colinde, CAS-uri plătite, cultură, tradiții, trăiri, etc. Or, pe acestea nu va mai fi cine să le ducă mai departe. Pentru a exista un popor, întâi trebuie să fie numeros. Iar când nu mai ai de unde alege ca număr, când rata îmbătrânirii este foarte ridicată, iar cea a nașterii foarte scăzută, nu e nevoie de multă matematică pentru a înțelege ce urmează: 2-2=0; dar 1-2=-1!

Care ar fi soluția? Poate cineva ar zice că avem nevoie de câțiva preoți, episcopi buni, care să determine pe români să nască. Dar nu e așa de ușor. Ca un copil să ajungă om în toată puterea cuvântului, are nevoie de vreo 25 de ani de viață! Și dacă ar naște acum toate româncele care pot, tot nu se va schimba situația, pentru că am scăzut sub puterea de revenire! Când e vorba de septicemie, nu mai e scăpare, pentru că antibioticul nu mai face față infecției generalizate. Din păcate așa suntem noi acum! Și ne-a mai rămas să facem ca cei din Titanic: să zicem

SOS=**salvați sufletele noastre**! Asta trebuie să facem acum: să ne salvăm sufletele și să ducem credința mai departe.”

Acestea sunt cuvintele grele și dureroase ale Părintelui Nicolae Tănase. Sufletele ni s-au pustiit după conferință. Și totuși... Dar dacă părintele se înșală? Cu o rază mică de speranță în suflet am început să căutăm datele statistice din ultima vreme.

Am pornit de la cifra 2,1. Aceasta este rata fertilității necesară ca un popor să supraviețuiască și generațiile să se înnoiască. Minimul necesar!

Cifrele pentru **România** încep din anul 1950 și deocamdată nu adăugăm alt comentariu:

Rata fertilității minime= 2,1						
Anul	1950	1963	1968	1989	2000	prezent
Rata fertilității	3,2	2,1	2,8	2,1	1,3	1,6

Nu ne dorim să moară și capra vecinului, însă nu putem să nu remarcăm cifrele la nivelul **întregii lumi**, în anul **2021**:

Africa = 4,3

Oceania = 2,2

Asia = 1,9

Americile = 1,8

Europa = 1,5

Media ratei fertilității în lume = **2,3**

Rata fertilității în 2021, în funcție de venituri:

Țări cu venit **mic** = **4,5**

Țări cu venit **mare** = **1,6**

SPOVEDANIE

Vasile Voiculescu

Ce taină grea! Păcatul m-aduce iar la Tine,
Fărădelegea însăși mă-mpinge-n fața Ta.
În dârdora de patimi, năprasnica rușine,
Pe care niciun demon nu poate să mi-o-aline,
Mă siluiește, Doamne, să nu Te pot uita.

Cu cât cad mai în beznă, cu-atât Te văd mai bine
- Tot iadul e-nspre Tine un groaznic ochi deschis –
Și-n negrul naufragiu cu spulberări haíne,
Înlănțuit de ceruri Căința mă mai ține,
O ancoră înfiptă în milele-Ți divine...
... Și spânzur pe deasupra spurcatului abis.

Nu e de-ajuns să vezi
- Minunea gemenilor -

Undeva la începutul acestui mileniu, în America trăiau doi oameni căsătoriți. El era medic și nu avea nicio legătură cu Biserica. Însă soția lui era evlavioasă. Erau căsătoriți de 12-13 ani, dar nu aveau copii. Doctorul știa că din cauza lui nu pot să aibă copii.

Într-o zi, soția a venit la el plângând și l-a rugat:

- Hai să mergem la părintele Efrem din Arizona!

Lui nu-i păsa de sfinți, că era Părintele Paisie, Efrem sau oricare altul, dar pentru că își iubea soția, i-a zis:

- Bine, să mergem!

Au luat avionul. America fiind mare, călătoria dintr-o parte în alta a durat câteva ore. Au ajuns la mănăstire și au cerut să-l vadă pe părintele Efrem. Bătrânul i-a primit imediat. Când au intrat în chilie, femeia a început să plângă. Medicul stătea lângă ea, nerăbdător să se termine vizita și să plece.

- Nu avem copii și îmi doresc să am unul, a zis femeia către părintele Efrem.

Părintele a zâmbit, a făcut semnul crucii peste pântecele ei și i-a spus:

- Nu fii supărată, copila mea, căci anul viitor vei veni din nou aici cu un copil.

Ce să spună femeia? A crezut așa, pe jumătate, și s-au ridicat să plece. Bătrânul însă le-a zis:

*- **Știți cât e de greu pentru un copil să crească singur la părinți?** Știți cât de egoist poate deveni? Se obișnuiește să fie centrul atenției și toată lumea aleargă să-i împlinească dorințele, iar apoi îi va fi greu în viață. Știți cât de bine îi va fi, însă, dacă are un frate sau o soră? Se va învăța să aibă răbdare, pentru că va avea nevoie de asta la joacă. Apoi învață să împartă cu alții, să dăruiască.*

Femeia a recunoscut. Atunci Părintele Efrem a făcut din nou semnul crucii asupra pântecelui ei.

La scurtă vreme după vizita lor în Arizona, femeia a rămas însărcinată. Avea gemeni! A înțeles că Dumnezeu lucrase această mare minune, prin părintele Efrem.

Însă medicul, soțul ei, mergea în continuare pe logica omenească, necrezând că s-a întâmplat o minune. Așa suntem și noi de multe ori. Logica noastră nu poate accepta credința și minunile ei. Deși tatăl a văzut în fața lui pe cei doi copii ai săi, după ce știa că logic nu are cum să aibă copii, totuși nu a putut crede că s-a întâmplat o minune. Lui îi trebuiau în continuare explicații științifice. Însă în viață nu e nevoie de logică, ci de credință în Dumnezeu, care poate depăși orice logică omenească.

Sf. Brendan Marinarul

În ultimii ani, în SUA s-au descoperit o serie de inscripții în vechiul alfabet irlandez – ogam (unic în lume), datate din secolele al VI-VIII. Ce surprinde și mai mult este conținutul creștin al cuvintelor. Specialiștii au reușit să descifreze fraze întregi precum *„Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeu – Unul”* sau *„O fecioară a luat în pântece. Dumnezeu i-a poruncit să zămislească și să nască Prunc. Iată minune!”*. Alături de inscripții au fost găsite cruci și monograma lui Hristos. Irlandezi și monahi înainte de vikingii descoperitori de continente din secolul X?

Un posibil răspuns este viața Sf. Brendan Marinarul. Irlandez din veacul VI, întemeietor de obști monahale, el a petrecut mult timp încercând să găsească Raiul cel pierdut, călătorind pe mări cu luntrea sa. Alături de 17 ucenici, au navigat timp de 7 ani, probabil ajungând în partea de nord a Americii. Dar mai mult decât pământul aflat a contat drumul de formare interioară, de pocăință, de asceză, de descoperire a slăbiciunilor omului în fața greutăților călătoriei, cu întâmplări și cuvinte demne de Pateric. Sf. Brendan este prăznuit în data de 16 mai.

Educația creștină

Gânduri pentru PROFESORI ȘI PĂRINȚI

Deși avem cu ajutorul lui Dumnezeu o școală ortodoxă care crește de la an la an, poate nu este lipsit de folos (atât pentru dascăli, cât și pentru părinți) să prezentăm aici din experiența altor oameni care și-au afierosit viața lui Dumnezeu și copiilor. Iată câteva lucruri împărtășite de pr. Patrick Tishel, fondatorul și directorul Școlii Ortodoxe Sf. Gherman de Alaska, Boston, SUA (care și-a deschis porțile acum mai bine de 30 de ani).

Sf. Teofan Zăvorâtul spunea că rostul părinților și al dascălilor este de a crește sfinți. Trebuie să profităm de faptul că avem libertatea să dăm copiii la o școală ortodoxă sau să fim dascăli la asemenea școală. În primul rând să ne deschidem aripile spre o perspectivă ortodoxă a vieții de zi cu zi, insuflată copiilor noștri.

De exemplu, rugăciunea de dimineață. Sigur că ne rugăm alături de micuți către Dumnezeu și Maica Sfântă. Însă Sf. Nectarie spunea că **scopul unui creștin într-o zi este să dobândească harul acelei zile**, căci Dumnezeu dă har zi de zi. E ca într-un joc cu mingea: Dumnezeu aruncă mingea harului, dar și noi trebuie să facem ceva, nu doar să așteptăm să ne lovească, ci să ne silim să prindem acest har zilnic.

Iar harul zilnic se află în rugăciunea dinainte de ore, în citirea scurtă din Evanghelii, în gândul că mai mulți sfinți ocrotesc acea zi în chip deosebit, în evenimentele pe care le vom trăi, în ce ne vor spune sau face ceilalți și în felul în care vom răspunde noi. Aceste lucruri trebuie să le arătăm copiilor în fiecare zi concret.

Apoi, la școală trebuie să avem grijă și la felul în care răspundem în mod ortodox la întrebările copiilor sau la cele pe care programa ne obligă să le predăm. De exemplu, la o lecție de **muzică**, pe lângă cele necesare, se poate învăța o cântare de la Liturghie sau putem să facem cu copiii o parte dintr-un acatist, pe care fiecare să încerce să o cânte. De asemenea, la lecția de **istorie** trebuie să le oferim explicații ortodoxe asupra evenimentelor care s-au petrecut. După lecția despre Germania lui Hitler, o fetiță a întrebat profesorul cum este cu putință să facă așa ceva un om (era vorba de holocaust). Nu trebuie să ne mărginim, ca profesori într-o școală ortodoxă, la un răspuns istoric sau psihologic, ci trebuie să căutăm și latura duhovnicească. Să spunem copiilor de ce există în lume atâta suferință, de unde vine ea și de ce oameni precum Hitler, Stalin sau alții ca ei au produs atâta suferință.

Sau la lecția de **citire**, să-i învățăm pe copii și cum să citească mai corect și mai frumos din Psaltire, să ajungă să iubească citirea din cărțile sfinte, să considere aceasta o mare cinste, când vor fi puși mai apoi să o facă la strană. La ora de **desen**, să le punem în inimă copiilor dragostea de arta creștină, să-i învățăm să iubească frumosul.

Trăim într-o societate în care exprimarea este sărăcită și prescurtată. Să-i obișnuim pe copii cu **limbajul** liturgic, cu limbajul basmelor, al cărților bune. De multe ori părinții sunt grăbiți sau nu știu să-i învețe pe copii să vorbească. Școala trebuie să fie prilej de învățare a unui limbaj elegant, frumos, diversificat. De asemenea, profesorul ortodox ar trebui să pună accentul pe părțile bune din scrierile pe care trebuie să le predea elevilor săi sau să le comenteze din perspectivă ortodoxă, făcându-i pe copii capabili să discearnă.

A spune că **matematica** este matematică pur și simplu este a ignora darul lui Dumnezeu făcut omenirii prin matematică, prin cunoaștere în general. De aceea, să nu predăm simplu copiilor că 1+1=2, ci să le spunem Cine și de ce a lăsat matematica. Un matematician spunea că matematica deschide ferestre. Înțelegând regulile matematice, poți mai apoi să înțelegi mai bine cele referitoare la Dumnezeu, să-ți formezi o gândire care te va ajuta ulterior să înțelegi lucruri mai profunde despre Dumnezeu. Studiul **științelor** trebuie explicat copiilor ca o poartă spre a înțelege – măcar în parte – felul în care a creat Dumnezeu lumea și pe om sau felul în care îndepărtarea de El duce la dezechilibre biologice, chimice, fizice.

Astfel, copiii vor începe să înțeleagă că fiecare materie le este, într-un fel sau altul, de folos și că toate împreună, prin profesorii dedicați care le predau, îi pot ajuta să afle ce valorează cel mai mult în viață și să-și afle sensul în această lume – viața cu Hristos.

Mijlocitori la Cer

Cuvioasa Macaria – mângâietoarea suferinzilor

Maica Macaria s-a născut în Rusia, de Odovania Învierii Domnului din anul 1926, iar părinții au botezat-o chiar a doua zi după naștere, temându-se că va muri. La doar trei ani, a suferit de o boală a picioarelor și nu s-a mai putut deplasa, în ciuda tuturor tratamentelor încercate.

Deși lipsită de bucurii lumești, pentru că trăia o viață curată și plăcută lui Dumnezeu, harul o adumbrea din belșug. Astfel, după ce s-a rugat mult timp Maicii Domnului să o vindece, Împărăteasa Cerurilor i s-a arătat în vis și a mângâiat-o. Altădată, povestea Cuvioasa, „nu puteam ține minte rugăciunea către îngerul păzitor, și mult am mai plâns pentru asta. «Am să te învăț eu», mi-a spus Maica Domnului. Iată cum am ținut-o minte: am văzut-o într-un vis, iar ea mi-a zis: «Hai s-o citim. Eu am s-o citesc, iar tu o să ții minte». A repetat-o de două ori și am ținut-o minte. «De acum n-o să o mai uiți niciodată», mi-a spus ea".

La 7 ani are loc o întâmplare minunată: căzu într-o comă adâncă, preț de mai multe zile, încât familia a crezut că a murit. Însă fetița era, de fapt, într-o răpire duhovnicească. I s-au arătat Raiul și lăcașurile cerești. La sfârșit, Maica Domnului i-a făgăduit că nu o va părăsi niciodată – apoi copila a „înviat din morți", spre uimirea tuturor. Deși avea doar 11 ani, fetița se învrednicise de mari daruri de la Dumnezeu, primind încă de pe-atunci harisma tămăduirilor. Astfel, oamenii din sat și din vecinătăți au început să-i ceară ajutorul și cei ce veneau primeau tămăduire.

A urmat apoi, în 1941, al doilea Război Mondial. Frații și cumnații ei, în frunte cu tatăl lor, au fost chemați pe front, iar trupele germane au ocupat curând satul. A trăit doi ani pe drumuri, până ce Preacurata i-a scos-o în cale pe maica Natalia, care a luat-o în casa sa. Aceasta a îngrijit-o pe mica orfană în anii grei ai foametei de după război nu doar material, ci și duhovnicește.

La 20 de ani a fost tunsă în ascuns rasoforă, primind numele Tihona. Deși era analfabetă, căci nimeni nu avusese vreme s-o învețe carte, s-a rugat îndelung și fierbinte Maicii Domnului și iarăși Împărăteasa Cerurilor i s-a arătat și, în chip minunat, a învățat-o pe dinafară mai multe canoane de rugăciune. Din pricina condițiilor grele de viață, suferea de multe boli; până la 20 de ani îi căzuseră toți dinții, suferea cu plămânii, iar în 1957 a făcut o răceală la rinichi care a ținut-o în spital jumătate de an. Însă cel mai mult suferea că, datorită neputinței picioarelor, nu putea ajunge decât tare greu și arareori la biserica.

Boala picioarelor i se agravase într-atât încât nu mai putea sta nicicum în capul oaselor, așa că în 1976 a fost tunsă în schima mică. După călugărie, Cuvioasa era ca născută din nou, iar boala i-a dispărut. După alte cincisprezece luni, la vestirea Maicii Domnului a primit și schima mare, luând numele Macaria. Avea 49 de ani. Atunci Maica Domnului i s-a arătat iarăși și i-a spus că „o alege pentru o nevoință": de-atunci înainte trebuia să ia asupra ei suferințele și bolile tuturor oamenilor ce veneau la ea cu cereri de tămăduire, să facă loc în inima ei întregii dureri și întristări a Rusiei și să poarte pe umerii ei, cu smerenie, această povară.

- Maica Domnului, de ce ai ales o oloagă ca mine?, a întrebat-o.

- M-am uitat peste tot și nu am aflat pe nimeni mai vrednic ca tine. Tu ești cea aleasă.

Cuvioasa i-a pus metanie Împărătesei Cerurilor, adăugând:

- Am să primesc suferința cu bucurie. Suferința e ceva la care mă pricep.

Astfel, numărul oamenilor care o căutau nu mai contenea: veneau bolnavi trupește, dar și sufletește, precum și cei chinuiți de duhuri necurate. Veneau din toată păturile sociale, săraci și bogați, bătrâni și tineri, clerici și mireni — ruși, ucraineni, bielorusi, tătari, evrei sau țigani, ortodocși sau oameni fără nici o religie. Toți mărturiseau că, prin lucrarea Sfântului Duh, Cuvioasa știa despre ei mai mult decât ei înșiși. Maica Macaria a săvârșit această lucrare timp de 18 ani.

În noaptea zilei de 18 iunie 1993, acest „înger pământesc și om ceresc" s-a înălțat la Domnul, cunoscându-și de mai înainte sfârșitul. Ultimele cuvinte ale Cuvioasei au fost: *„Rugați-vă și postiți! În această stă mântuirea".*

La sfârșitul anilor '80, Maica Macaria a profețit o foamete mare: *„Curând veți rămâne fără pâine, nu veți mai avea apă, nici mere, nici cartofi. Mare foamete, fără pâine – vom rupe cojile în două ca să le împărțim. Va avea loc o mare răzvrătire. Oamenii vor începe să fugă din orașe. Vor porni să fugă încolo și încoace; nimeni nu va mai sta în odaia lui – nu va fi nimic de mâncare, nici măcar pâine. Dar dacă ne rugăm Mântuitorului, Maicii Domnului și Sfântului Ilie Prorocul, ei nu ne vor lăsa să murim de foame; îi vor păzi pe cei ce au crezut în Dumnezeu și s-au rugat cu nefățărnicie."*

Să-i cerem mijlocirea în rugăciune!

I.G.

Lecţia istoriei

Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (5)

Preot Ștefan

Dacă vrei să scapi de o durere mare, trebuie să o înfrunți prin tratament, care presupune suferință, dar aduce vindecarea. Așa că, trebuie să ne aplecăm asupra durerilor, de fapt asupra rădăcinilor durerilor și neputințelor noastre din luciferícul secol al XX-lea. **Nu avem voie să ne facem că le uităm**, așa cum de prea multe ori o facem, sfidându-ne rădăcinile și poverile ... Durerile trebuie purtate și înfruntate. Iar chipul desăvârșit este: *„Îndrăzniți, Eu am biruit lumea"*, după cum ne zice Mântuitorul.

Cum se biruiesc aceste dureri? Cum se anulează urmările dezastruoase ale păcatelor unui veac întreg? După chipul lui Hristos. Și mergând până la rădăcinile cele mai profunde, căutând adevărata vindecare.

Sf. Ap. Pavel spune despre oamenii vremurilor din urmă că vor fi *„**mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului**"*. Acest lucru este valabil și pentru oamenii veacului XX, dar mai ales pentru noi, cei de azi. Să ne uităm la copiii noștri: toată ziua învață. Iar noi ne calificăm și ne recalificăm toată viața. Găsim informații peste tot, la televizor, în presa scrisă, pe internet. Am umplut văzduhul de cuvinte și ferestrele de hârtii, mereu învățând. Argumentul pe care îl dau toți cei care își pierd timpul la televizor și pe internet este că învață, că își împrospătează cunoștințele. De fapt suntem în morișca descrisă de Sf. Pavel: *„mereu învățând și neputând niciodată să ajungă la cunoașterea adevărului"*.

Veacul XX s-a lăudat că niciodată nu a fost mai multă lumină – la propriu și la figurat, respectiv cunoaștere – ca în el. Niciodată nu s-au tipărit mai multe cărți decât în ultima sută de ani. Cu toate acestea, nebunia și prostia la care s-a ajuns în acest veac nu au fost niciodată mai mari în tot restul istoriei.

Dar să citim cuvintele Sf. Pavel dinainte de cel citat mai sus. *„Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele"*. Iată că vremurile grele le trăim, deși putem zice: *Dar dacă nu suntem noi cei din urmă, cei de la sfârșitul veacurilor? De când e lumea, au fost și rele și bune.* Ne putem încânta cu aceasta, dar ce ne facem, că marii părinți ai secolelor XIX-XX spun că suntem în vremurile din urmă? Atunci pe cine să ascultăm? Veacul acesta nebun, care caută pacea lui, zicând pace, pace? Dar Sf. Pavel zice: *„Atunci când vor zice: pace și liniște, atunci, fără de veste, va veni peste ei pieirea"*. Sau să ascultăm de părinții îmbunătățiți, care ne spun că trăim vremurile din urmă?

De ce sunt vremurile grele? Nu în primul rând pentru că nu vom mai avea servicii sau ce mânca, ci pentru că *„**vor fi oameni iubitori de sine**"*. Nu vom înțelege ce s-a întâmplat în secolul XX, toate cataclismele politice, sociale, ideologice, războaiele care au fost, dacă nu vom înțelege pe ce bază s-au așezat acestea. Cum s-au putut întâmpla toate acele grozăvii? Pentru că oamenii au devenit din ce în ce mai mult iubitori de sine, adică mândri, iar Sf. Părinți spun că aceasta este rădăcina tuturor păcatelor.

Spune Sf. Pavel în continuare: „**iubitori de arginți**". Să recunoaștem că lumea trăiește pentru bani, așa a ajuns să fie alcătuită societatea.

Apoi „**lăudăroși**". Lauda aceasta găunoasă care caracterizează timpul nostru o vedem peste tot și în primul rând în reclame. Toți care văd reclamele știu că în cea mai mare parte nu sunt adevărate, ci sunt cuvinte goale și pline de lăudăroșenie, care vor să te atragă să cumperi.

„**Hulitori**". Când s-a înjurat mai mult decât în veacul acesta? Când s-au spus cuvinte mai hulitoare la adresa lui Dumnezeu decât acum? Când și-a permis lumea – o lume întreagă – să conteste existența lui Dumnezeu și aceasta să devină un stil de viață, o societate organizată „științific" pe acest concept? Când s-a mai văzut o așa hulă generalizată, autorizată, așezată într-o societate care astfel vrea să funcționeze?

„**Neascultători de părinți**". Aici nu se referă doar sau nu în primul rând la copii. Ci este vorba despre o tradiție sfântă în duh, în care a trăit lumea, la un mod de viață, care se transmitea din tată în fiu, la un tip de societate și de om. În vremurile noastre, cine a depășit 40 de ani nu prea mai are șanse să se angajeze. Iar dacă ai 50 de ani te consideră că nu mai poți face nimic, un rebut al societății. Înainte, meșterul în vârstă, cel care adunase știință și experiență de viață, avea un cuvânt greu de spus. Și aceasta este doar o virgulă în capitolul „neascultare".

„**Nemulțumitori**". Oamenii au ajuns să fie total nemulțumiți. Stau și se uită la televizor și pe internet, iar apoi încep să-și facă tot felul de visuri, despre cum ar trebui să trăiască, ce ar trebui să aibă, etc. Dar neputând să le realizeze, ori ajung să fie nemulțumiți, ori ajung să facă tot felul de lucruri, inclusiv să plece în celălalt capăt al lumii, numai să-și împlinească visurile.

(va urma)

Cuvinte de întărire

Despre citirea zilnică a SCRIPTURII

Fericitul Ieronim zicea: *„Cel ce nu cunoaște Scriptura nu-L cunoaște pe Hristos"*. Iar Sf. Serafim de Sarov zicea că trebuie **să ne învățăm mintea să plutească la modul propriu în lumea Evangheliei**. De aceea avea necontenit în traista sa Noul Testament, pe care îl citea tot într-o săptămână. În primele 4 zile câte o Evanghelie, iar în următoarele 3 zile: Faptele Apostolilor, Epistolele și Apocalipsa. Astfel că mintea sa plutea cu adevărat în apele Scripturii.

De obicei ni se recomandă să citim zilnic câte un capitol din Evanghelie și câte două din Epistole. Citirea Scripturii este diferită în funcție de vârstă și de etapele vieții duhovnicești, dar cu siguranță că este **o lucrare fără sfârșit**.

La citirea zilnică, este de folos **să notăm** câte o expresie sau o frază care ne-a atins inima și pe care să o ținem minte. Să folosim foaie și creion, iar nu însemnări electronice, pentru că *reținem mai ușor când scriem cu mâna*. Ar fi bine să ne facem un caiet separat, pentru citate evanghelice.

Sf. Ambrozie de la Optina îi sfătuia pe ucenicii săi să citească măcar un capitol din Evanghelii în fiecare zi și să încerce ca citirea să fie dimineața. De ce dimineața? Pentru că mintea și memoria lucrează cel mai bine dimineața. Și mai e ceva: dacă treci ziua având în desagă citirea de dimineață a Scripturii și amintirea ei în orele ce urmează, s-ar putea ca aceasta să-ți fie de folos în acea zi, când vine o ispită și te întărești din cuvântul citit, sau trebuie să rezolvi o problemă, iar amintirea celor citite te va ajuta. Este răspunsul – practic și duhovnicesc – pe care ni-l dă Dumnezeu, dacă ne silim să punem la inimă cuvintele Sale.

Și mai e un lucru: să nu deznădăjduim dacă tot citim și nu vedem împlinind cele citite. Căci citind mereu, vom ajunge cu timpul și la punerea în lucrare a cuvântului. Întâi prin rușinea de a face păcatul, apoi prin schimbarea minții, iar mai apoi și la făptuire.

***Părintele Andrei** de la Mănăstirea Sf. Elisabeta din Minsk*

Patericul ne învață

Un frate a întrebat pe un bătrân, zicând:

- Cum îi vine, părinte, omului să plângă?

Și a zis bătrânul:

- A plânge este obișnuință. Și cel care cere aceasta are nevoie de mult timp, pentru ca mintea sa să fie mereu la păcatele sale pe care le-a făcut, sau la iad, sau la aducerea-aminte de moarte și în general la toate gândurile păcătoase. Să-și amintească de părinții săi, cum au petrecut și unde sunt acum.

A zis fratele:

- Și este dator, părinte, monahul să-și aducă aminte de părinții lui?

A zis lui bătrânul:

- Care aducere-aminte ai văzut că aduce lacrimi sufletului tău, la ea să rămâi. Și când vine lacrima, tu să o duci acolo unde vrei, fie la păcatele tale, fie la alt gând bun. Știu un frate sârguincios, a cărui inimă fiind împietrită, adeseori se lovea pe sine și plângea de durere și atunci își aducea aminte de păcatele sale.